

Arrest

nr. 322 194 van 24 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van etnie te zijn. U bent geboren in het dorp [K.M.] van het district [K.] van de provincie Nangarhar. U studeerde en werkte als automecanicien. Lang geleden namen uw broers [N.M.] [...], [D.M.] en [Na.] [...] dienst in het (vroegere) Afghaans leger. Meer dan 10 jaar geleden werd er een poster en een video van uw broer [N.M.] verspreid waardoor zijn tewerkstelling voor de taliban duidelijk werd. Bovendien waren jullie in een vete verwickeld met de neven van uw vader die de taliban vervoegden en eveneens in het dorp woonden. Op een dag werd [N.M.] met een mes verwond bij een gevecht met jullie tegenstanders. Acht à negen jaar geleden besloot [N.M.] het land te ontvluchten en omdat jullie schrik hadden dat de taliban ook uw jongere broer [A.M.] [...] zou schaden werd hij met [N.M.] mee Afghanistan uitgestuurd. Onderweg raakten uw broers van elkaar gescheiden waardoor [A.M.] alleen als eerste op 1 november 2015 in België aankwam. Omwille van mentale problemen keerde hij vrijwillig naar Afghanistan terug, waarna de Dienst Vreemdelingenzaken afstand van asiel vaststelde op 11 mei 2016. Op

11 december 2015 diende [N.M.] in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 april 2018 werd [N.M.] de vluchtelingenstatus toegekend.

De incidenten met de taliban stopten niet met het vertrek van [N.M.]. Zo vielen op een dag de taliban uw huis aan op zoek naar uw broers. [D.M.], [Na.] en [A.M.] konden echter ontsnappen. Ook werd uw broer [Na.] op een ander moment door leden van de taliban ontvoerd. Door te dreigen met geweld kon uw familie hem echter vrij krijgen.

Omwille van de onveilige situatie verliet u Afghanistan om na een reis van drie jaar op 1 december 2019 in België aan te komen en u op 3 december 2019 vluchteling te verklaren. Enkele jaren voor uw vertrek hadden [D.M.] en [Na.] hun werk bij het leger stopgezet en woonden ze ondergedoken bij familieleden in de regio.

Op 18 juli 2021 kwam uw broer [Na.] in België aan om de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in te dienen. [A.M.] die deels samen met [Na.] had gereisd vroeg op 23 januari 2021 internationale bescherming aan.

Op 23 mei 2022 werd uw vader door de taliban om het leven gebracht.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw broers in het Afghaans leger dienden.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u samen met uw broers volgende stukken neer: kopieën van de taskara's van u, uw vader en [A.M.], uw originele taskara, de legerbadge en bankkaart van [Na.], twee foto en een poster van [N.M.], drie foto's van uw overleden oom [F.] en drie foto's van u en uw broers in Afghanistan, vier legerattesten van [N.M.], een foto van (vermoedelijk) [A.M.], [D.M.] en uw vader, een foto van het lichaam van uw vader en een filmpje van u en uw broers die het nieuws van het overlijden van uw vader ontvangen, een verklaring over de problemen die u verklaarde, drie certificaten in verband met de tewerkstelling van [D.M.], vier foto's van [D.M.] in uniform, een blad met vier foto's met niet-herkenbare personen, een foto van u met de kinderen van [N.M.], een opname waarin [N.M.] in uniform verschijnt en een kopie van het verslag van de verklaringen die [N.M.] bij de DVZ aflegde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat uw broers in het (vroegere) Afghaans leger dienden (CGVS 26/1/2021, p. 11,12,16). Ook uw broers [A.M.] en [Na.] koesteren deze vrees (CGVS [A.M.], p. 6-7; CGVS [Na.], p.10).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient benadrukt te worden dat de asielmotieven die u in uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt volledig overlappen met de motieven van uw broer [Na.] [...]. In zijn verzoek werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die als volgt luidt:

“Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u en uw broers in het (vroegere) Afghaans leger dienden (CGVS, p.10). Ook uw broers [A.M.] en [R.M.] koesteren deze vrees (CGVS [A.M.], p. 6-7; CGVS [R.M.] 26/1/2021, p.11,12,16).

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient evenwel geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw broers die zich op hetzelfde asielmotief als u baseren over meerdere cruciale aspecten van hun verzoek om internationale bescherming frauduleuze verklaringen afleggen. Na confrontatie met de informatie waarover het CGVS beschikt erkent uw broer [R.M.] dat hij zowel over zijn familiesamenstelling, zijn leeftijd, zijn scholingsgraad, zijn professionele activiteiten, zijn reisweg als over zijn asielmotieven bewust foutieve verklaringen aflegde (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 5,11,12; CGVS [R.M.] 21/9/2020, p. 2,3,4). Er kan echter niet begrepen worden waarom uw broer indien jullie daadwerkelijk een gegronde vrees op vervolging vanwege de taliban hebben valse motieven zou aangeven. Hijzelf kan als reden enkel aanhalen dat hij de instructie van jullie oudste broer volgde zonder dat hij kan duiden waarom hij jullie echte motieven niet mocht vertellen (CGVS [R.M.] 21/9/2020, p.12). Zijn uitleg kan geenszins overtuigen. Van een verzoeker die nood heeft aan internationale bescherming kan verwacht worden dat hij onmiddellijk de bevoegde autoriteiten van het onthaalland zijn echte achtergrond en asielmotieven toevertrouwt. Dat uw broer eerst valse verklaringen aflegde over zowat alle aspecten van zijn verzoek om pas na confrontatie met zijn huidige versie af te komen haalt het geloof in jullie asielmotieven ernstig onderuit.

Evenzo moet erop gewezen worden dat zowel [R.M.] als [A.M.] een aanzienlijk jongere leeftijd opgaven bij hun verzoek om internationale bescherming. Zo verklaarde [A.M.] zich bij zijn eerste verzoek op 30 november 2015 17 jaar oud terwijl het leeftijdsonderzoek op 14 december 2015 uitwees dat hij toen 20,3 jaar oud was met een standaarddeviatie van 2 jaar. Zijn geboortedatum werd dan ook bijgesteld naar 1 januari 1995. In zijn huidige verzoek steunt hij opnieuw op de leeftijd die hij in 2015 verklaarde waardoor de vaststelling dat hij zich, ondanks zijn kennis van het leeftijdsonderzoek, vier jaar jonger tracht voor te doen nog steeds overeind blijft (CGVS [A.M.], p. 2). Wat [R.M.] betreft bleek uit het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij dat hij op 9 december 2019 een leeftijd had van 23 jaar. Zijn geboortedatum werd van 30 juni 2003 teruggebracht tot 1 januari 1996. Desalniettemin bleef ook hij op het CGVS vasthouden aan zijn verklaarde minderjarigheid bij aankomst in België (CGVS [R.M.] 21/9/2020, p. 2). De leeftijdsbepaling wordt echter bijgetreden door de vaststelling dat uw broer er niet in slaagt om coherente verklaringen af te leggen over zijn leeftijd. Zo verklaart hij zich tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op 21 september 2020 17 jaar oud. Tegelijkertijd meent [R.M.] dat hij ook 17 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet zo'n vier à vijf jaar eerder (CGVS [R.M.] 21/9/2020, p. 2; CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 7-8,14). Als uw broer later geconfronteerd wordt met de vaststelling dat zijn leeftijd niet met zijn scholingsgraad strookt kan hij slechts opwerpen dat hij zijn eigen leeftijd niet begrijpt (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 10). Dat uw broers hardnekkig vasthouden aan hun foutief bevonden leeftijd doet besluiten dat ze doelbewust een aanzienlijk lagere leeftijd voorwenden om de asielinstanties in hun beoordeling van hun nood aan bescherming te misleiden. Hun leeftijd bepaalt immers in grote mate hun identiteit en levensomstandigheden in hun land van herkomst en vormt het kader van het aangehaalde asielrelaas. Dat ze in werkelijkheid meerderjarig en zelfs zo'n vier tot zeven jaar ouder zijn verandert niet alleen de positie die ze in jullie vluchtverhaal innemen, maar ook de kennis die er redelijkerwijze van hen verwacht kan worden.

Voorts leggen u en uw broers ontoereikende verklaringen af over de tewerkstellingen van u en uw broer [D.M.] bij het Afghaans nationaal leger. Zo leggen jullie onder andere tegenstrijdige verklaringen af over de duur van jullie werk bij het leger. Waar u en uw broer [M.A.] beweren dat [D.M.] tot aan de machtsovername door de taliban en u tot vlak voor uw vertrek uit Afghanistan omstreeks juli 2020 in het leger dienden beweert [R.M.] iets heel anders (CGVS, p.3,4,12). Hij vertelt dat u en [D.M.] drie jaar voor zijn persoonlijk onderhoud op 26 januari 2021 jullie werk staaften waardoor er ten tijde van zijn vertrek niemand van zijn broers nog bij het leger was (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p.6,10,13,14). De verklaring die u en [A.M.] voor de voorstelling van [R.] opwerpen, namelijk dat [D.M.] even ontslag nam en vervolgens opnieuw dienst nam kan niet overtuigen. Jullie verklaring dat [D.M.] na zijn contract van drie jaar drie maanden stopte om daarna opnieuw in dienst te treden strookt in combinatie met jullie bewering dat [D.M.] tien jaar eerder bij het leger begon niet met de periode dat [R.M.] vertrok (CGVS [A.M.], p. 12,13; CGVS, p.17). Bovendien stelt [R.M.] expliciet dat [D.M.] vervolgens jarenlang onderdook, hetgeen evenmin te verenigen valt met de verklaringen van u en [A.M.] (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p.13,14). Uw tewerkstelling tot kort voor uw vertrek valt evenmin te rijmen met [R.M.]s bewering dat u ten tijde van zijn vertrek gestopt was daar u dit vertrek drie jaar voor het uwe situeert (CGVS, p.14). Bovenstaande tegenstrijdigheden maken duidelijk dat jullie geen zicht wensen te bieden op de duur van de tewerkstellingen van u en [D.M.]. Hierbij dient eveneens in rekening worden gebracht dat jullie geen recente documenten over de tewerkstelling van u en [D.M.] kunnen aanbrengen. Van [D.M.] kunnen jullie drie certificaten die dateren van 2008 en 2009 en twee foto's van hem in legeruniform aanbrengen maar deze foto's werd acht à elf jaar geleden genomen. Hoewel jullie om recentere foto's of stukken over zijn werk voor het Afghaans leger gevraagd werden heeft [R.M.] enkel foto's van [D.M.] die omstreeks dezelfde periode genomen werden nagestuurd. U heeft één bijkomende foto overgemaakt die mogelijk [D.M.] in legeruniform toont (CGVS [A.M.], p. 4; CGVS, p.8,18; [R.M.] 26/1/2021, p.19; nagestuurde foto nr.4). U verduidelijkt immers niet wie er op de foto te zien is en waar en wanneer deze foto genomen is. Hoe dan ook kan er niet van uitgegaan worden dat deze foto de afgelopen jaren genomen is. Ook u kan slechts een kopie van een

badge, uitgegeven op 15 januari 2011 en geldig tot 15 januari 2014, aanbrengen ter staving van uw werk voor het leger. De badge die u nadien zou hebben gehad liet u met al uw andere stukken achter in uw legerbasis in Helmand (CGVS, p.4,8). Dat jullie er niet in slagen om stukken neer te leggen die de tewerkstelling van u en uw broer de jaren voor jullie vertrek kunnen aantonen doen samen met bovenstaande tegenstrijdigheden sterk in twijfel trekken dat jullie de jaren voor uw vertrek als militair personeel werkten.

Ook de vaststelling dat [R.M.] geen enkele bijzonderheid over jullie werk in het leger kwijt kan wijst in die richting (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 14). [A.M.] zijn kennis over het werk van u en uw familieleden bij het Afghaans leger de jaren voor uw vertrek stelt eveneens teleur. Zo kan hij niet verduidelijken welke de laatste rangen waren van [D.M.] en u. Of u ooit een andere functie bekleedde dan kok weet hij niet en hoewel hij [D.M.] als chauffeur van een commandant aanduidt heeft hij geen idee van de naam van zijn commandant (CGVS [A.M.], p. 13). Over de functie van de oom waar u voor werkte kan hij evenmin iets kwijt (CGVS [A.M.], p. 13). Dat jullie niet over jullie werk spraken, zoals [A.M.] ter vergoelijking aanhaalt, kan niet overtuigen (CGVS [A.M.], p. 13). U reisde immers samen met [A.M.] van Turkije tot België en sindsdien verblijven jullie samen in België waardoor er wel degelijk verwacht kan worden dat als jullie tewerkstellingen bij het leger tot aan jullie vertrek duurden en dit de reden vormde voor jullie vlucht uit Afghanistan hij ruimschoots de tijd had om zich bij u te informeren, quod non (CGVS [A.M.], p. 4).

Niet alleen schieten de verklaringen van uw broers over jullie tewerkstellingen tekort om geloof te kunnen hechten aan jullie voorstelling ook uw verklaringen over uw eigen tewerkstelling roept vragen op. Zo geeft u aan dat u veertien jaar oud was toen u in dienst trad bij het leger. Als u gevraagd wordt hoe dit mogelijk is als de minimumleeftijd op 18 jaar lag wijst u erop dat ze niet veel keken naar documenten maar daarentegen je lichaamsbouw in overweging namen (CGVS, p.2). Hoewel er inderdaad ook minderjarigen in het Afghaans leger ingelijfd werden is het weinig aannemelijk dat u op uw veertiende zo volwassen oogde dat u gerekruteerd werd. Te meer u aangeeft dat u reeds vier en een halve maand na uw indiensttreding tot sergeant gepromoveerd werd en de functie van teamleider op u nam. Dat u als veertien- of misschien vijftienjarige, pas afgestudeerde jongen de leiding over andere soldaten kreeg valt zeer moeilijk voor te stellen (CGVS, p.6). Als u hierop gewezen wordt antwoordt u eenvoudigweg dat ze personeel nodig hadden en dat ze zich niet met andere zaken bezig hielden (CGVS, p.6). Hoewel er nog enigszins begrepen kan worden dat ze omwille van personeelskrapte niet nauw omsprongen met de aanwervingsleeftijd is het toevertrouwen van de leiding over een eenheid aan een onervaren jongen van veertien of vijftien jaar oud een stap die alle logica tart. Vervolgens zou u zes maanden in het district [D.] gelegerd zijn geweest. Vreemd genoeg weet u niet waar u binnen dit district gelegerd was (CGVS, p.6). Gevraagd naar de commandant van uw corps kan u slechts [S.M.] noemen. Wat voor generaal hij is kan u niet aangeven en naar zijn etnie kan u enkel raden. Wie zijn opvolgers waren weet u evenmin (CGVS, p.16). Nochtans was [S.M.] maar tot 2014 de opperbevelhebber van het Maiwand corps. Aangezien u volgens uw verklaringen tot de zomer van 2020 in dit corps te werk was gesteld mag wel degelijk van u verwacht worden dat u enig besef heeft over de commandanten die na hem kwamen. Dit gebrek aan kennis trekt andermaal de duur van uw werk bij het leger in twijfel. Het embleem van het Maiwand corps kent u evenmin (CGVS, p.13). Voorts geeft u ook het insigne van uw eigen rang en dat van een kapitein verkeerd weer (CGVS, p.6,12). Gevraagd naar de belangrijkste operaties die er in Helmand gevoerd werden de laatste twee jaar voor uw vertrek moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.15). Dat u zelf niet aan operaties deelnam en steeds binnen bleef kan niet verklaren waarom u bovenstaande elementaire kennis ontbreekt (CGVS, p.13,15). Uiteindelijk wordt u gevraagd om al uw kennis over uw laatste werkplaats, die getuigt van uw werk in het leger tot aan uw vertrek, te delen. Het enige dat u kan aanhalen is één aanval op de basis waar u gelegerd was zo'n drie jaar voor uw vertrek (CGVS, p.18). Bovenstaande vaststellingen doen sterk afbreuk aan uw voorgehouden tewerkstelling in het Afghaans leger. Bijgevolg maakt u evenmin aannemelijk dat jullie hiervoor de taliban dienen te vrezen.

In de mate dat u aanspraak wenst te maken op een beschermingsstatus louter op basis van uw tewerkstelling in het leger moet er niet alleen gewezen worden op uw bedrieglijke verklaringen hieromtrent maar kan er ten overvloede ook gewezen worden op de vaststelling dat uit uw verklaringen allerm minst afgeleid kan worden dat u een wezenlijke, laat staan, zichtbare bijdrage aan de strijd tegen de taliban leverde. U vervulde immers steeds een louter logistieke functie binnen de grenzen van uw legerbasis. Zo was u in het district [D.] enkel binnen uw legerbasis actief en kwam u zelfs nooit buiten uw legerkamp (CGVS, p.6,7). Ook in Helmand speelde uw leven zich louter binnen de muren van uw kamp en zelfs binnen de muren van het kantoor van uw oom af. U maakte zijn kantoor schoon, haalde zijn eten en verzorgde zijn bloemen (CGVS, p.5). Gedurende uw tewerkstelling in het leger gebruikte u zelfs nooit een wapen (CGVS, p.2,15). Bijgevolg kan er niet aangenomen worden dat u louter op basis van deze tewerkstelling vele jaren geleden een nood aan bescherming zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan.

Uit het werk van uw broer [N.M.] in het Afghaans leger tot zo'n acht à negen jaar geleden kan evenmin een beschermingsnood in de hoofden van u en uw twee broers afgeleid worden ([R.M.] p.9-10). Er moet immers op gewezen worden dat jullie verklaringen over de vervolgingsfeiten die jullie in de daaropvolgende jaren kenden allerm minst coherent zijn. Als jullie gevraagd worden om te specificeren welke incidenten jullie voor jullie

vertrek kenden met de taliban vermeldt u het overlijden van uw grootvader en twee aanvallen waarbij ze jullie huis binnenkwamen. Bij één van die aanvallen werd u meegenomen terwijl bij de andere aanval uw broer [N.M.] kon ontsnappen (CGVS, p.10,11,12). Uw broer [A.M.] haalt naast het overlijden van uw grootvader maar één aanval van de taliban op uw huis aan terwijl uw broer [R.M.] daarnaast nog een messengevecht waarbij [N.M.] gewond raakte vermeldt (CGVS [A.M.], p. 7,8,12; CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 14-15). Niet alleen is het vreemd dat jullie geen gelijklopend overzicht van de voornaamste incidenten met de taliban kunnen geven ook is het vooral veelzeggend dat uw broer een geheel andere relaas geeft over de twee aanvallen op jullie huis, die de kern van uw asielrelaas uitmaken. Waar u vertelt dat de taliban bij de eerste aanval op zoek waren naar [N.M.] maar dat hij er in slaagde te ontsnappen vertelt [R.M.] dat hij er in slaagde om u, [D.M.] en [A.M.] tijdig te waarschuwen waardoor jullie konden ontsnappen (CGVS, p.10,11; CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 7). Van [N.M.] is er in het verhaal van uw broer geen spoor. Dat jullie versies hoewel jullie beiden deel uitmaakten van het verhaal van [R.M.] zo van elkaar verschillen toont duidelijk de ongeloofwaardigheid ervan aan. Ook meent u dat u na uw ontvoering door de taliban kon ontsnappen doordat de talibs onderling ruzie maakten (CGVS, p.11). [R.M.] beweert daarentegen dat uw familie zodanig met geweld dreigde tot u vrijgelaten werd (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 11,12). Beide versies vallen evenmin met elkaar te rijmen en doen andermaal afbreuk aan het geloof in jullie vete met de taliban. Bovendien moet er op gewezen worden dat waar [R.M.] de dood van uw grootvader aan de taliban wijt u en [A.M.] verduidelijken dat jullie niet weten wie uw grootvader doodde maar dat uw vader vermoedde dat uw tegenstanders betrokken waren. Hoe dan ook overleed uw grootvader in zijn hoedanigheid als groepsleider van een moedjaheddinggroep, lang voor uw geboorte (CGVS [A.M.], p. 12; CGVS, p.10; CGVS [R.M.] 26/1/2021, p.12). Tot slot moet er nog aangekaart worden dat waar u stelt dat tijdens uw reis naar België de man van uw zus en uw oom gedood werden door de taliban, uw broer [A.M.] deze incidenten niet ter sprake brengt. Nochtans werd uw broer gevraagd naar een overzicht van alle incidenten, kwam hij samen met u in België aan en verblijven jullie sindsdien samen (CGVS, p.12; CGVS [A.M.], p. 7,8,13). Er kan derhalve van jullie worden verwacht dat jullie dezelfde verklaringen afleggen over de belangrijkste vervolgingsfeiten die jullie familie door toedoen van de talibanervaarde. Dat jullie hier niet toe in staat zijn doet andermaal afbreuk aan het geloof in jullie conflict met de taliban.

Hoewel jullie alle drie wijzen op de grote impact die jullie familieleden bij de taliban hadden op de vervolgingsfeiten die jullie kenden lopen jullie verklaringen over deze familieleden volledig uiteen. Zo geeft uw broer [R.M.] vier namen van familieleden met een lidmaatschap bij de taliban op, met name jullie eigen neef [S.O.] en drie neven van jullie vader [M.M.S.], [M.M.Q.] en [H.M.] (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 11). Van deze personen komt er geen een terug in de opsomming van [A.M.] en slechts twee in uw opsomming (CGVS [A.M.], p. 8-9; CGVS, p.9). Hoewel de overlap tussen u en [A.M.] groter is duidt uw broer nog twee neven van uw vader die u niet ter sprake brengt aan als talibanleden (CGVS [A.M.], p. 8-9; CGVS, p.9). Over de familieleden die u en [A.M.] allebei bij de taliban plaatsen leggen jullie bovendien nog tegenstrijdige verklaringen af. Zo beweert uw broer dat [K.M.] door de taliban gedood werd zo'n drie jaar voor zijn vertrek, terwijl u enkel gelooft dat [Q.M.] gedood werd door de buitenlanders en niet weet of de andere neven van uw vader nog leven of dood zijn (CGVS, p.9; CGVS [A.M.], p. 8-9). Al er u verder wordt gevraagd wanneer de neven van uw vader de taliban vervoegden kan u slechts zeggen dat ze reeds sinds de tijd van de Russen gewapend waren. Als er specifiek gevraagd wordt of ze voor de taliban lid waren van een andere groep vertelt u dat ze eerder moedjaheddin waren. Tot welke moedjaheddinggroep ze behoorden weet u dan weer niet (CGVS, p.10). Indien jullie familieleden die de taliban vervoegden daadwerkelijk een dermate grote rol speelden in de problemen die jullie in Afghanistan ervaarden zouden jullie een zeer goede kennis van deze personen moeten hebben. Dat dit niet het geval is doet andermaal afbreuk aan het geloof in de aangehaalde vervolgingsfeiten.

Verder kan ook de reactie van uw familie op de vete met de taliban niet overtuigen. Hoewel jullie aangeven dat de taliban reeds tien jaar geleden ontdekte dat jullie bij het leger waren, elk lid van jullie familie al lang geleden met de dood bedreigd werd en dat jullie in een regio woonden die zich onder controle van de taliban bevond pasten jullie jullie gedrag niet aan deze imminente dreiging aan (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 12,18; CGVS, p. 8,9,11,13; CGVS [R.M.] 21/9/2020, p. 6; CGVS [A.M.], p. 6,13). Zo blijkt uit uw verklaringen dat niet alleen u maar ook [D.M.] ondanks deze bedreigingen en de penibele veiligheidssituatie regelmatig terug naar huis keerden. U kwam elke zes à acht maanden naar huis waarna u twintig tot dertig dagen thuis doorbracht (CGVS, p.3-4,13). Als veiligheidsmaatregelen reisde u 's ochtends en 's avonds en was iedereen thuis voorzichtig. Vreemd genoeg geeft u tegelijkertijd aan dat gedurende deze maand mensen u kwamen bezoeken en dat u naar andere plaatsen in het dorp ging (CGVS, p.3-4,13). Dat u van uw terugkeer geen geheim maakte mag verbazen aangezien de neven van uw vader, die bij de taliban waren, dichtbij woonden (CGVS, p.13). Als u erop gewezen wordt dat u zich gezien uw ontmoetingen en de aanwezigheid van uw vijanden in de regio aan een groot risico bloot stelde werpt u op dat u niet alle dorpelingen ontmoette, dat het vaak verwanten waren en dat jullie die mensen vertrouwden (CGVS, p.13). Hoewel er aangenomen kan worden dat u enkel vertrouwelingen ontmoette woonden deze mensen net als uw vijanden in uw directe regio, maakten ze net als uw vijanden deel uit van uw directe familie en was er volgens [R.M.] een spionnennetwerk actief in uw dorp waardoor er geenszins vanuit gegaan kan worden dat u uw terugkeer

verborgen kon houden (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 12). Gezien de ontoereikende veiligheidsmaatregelen die jullie namen dient er andermaal aan jullie voorstelling van de vete met leden van de taliban getwijfeld te worden. Het valt daarbij op dat jullie er niet voor opteerden om af te spreken in een regio die toen onder de controle van de vroegere overheid stond, zoals de nabijgelegen stad Jalalabad (CGVS [A.M.], p. 9-10). [A.M.] stelt jullie terugkeer overigens anders voor. In tegenstelling tot u vertelt hij dat jullie het huis niet verlieten en dat niemand op de hoogte was van jullie terugkeer (CGVS [A.M.], p. 9-10). Deze voorstelling valt niet te rijmen met uw uitspraken. Tot slot dient er nog aanstipt dat [R.M.] voor zijn vertrek school liep en als automecanicien werkte in de bazaar van Dusaraka (CGVS, p.8; [R.M.] 21/6/2021 p.5,10; [R.M.] 21/9/2020, p.7). Ook deze beroepsactiviteit strookt niet met het risico dat er volgens jullie voor de leden van jullie familie was.

De vaststelling dat niet alleen u en [D.M.] weinig maatregelen namen om jullie tegen de taliban te beschermen blijkt eveneens uit nazicht van jullie Facebookaccounts. Op jullie Facebookpagina's werden immers tal van foto's gevonden waarbij u en uw broers zich lieten fotograferen bij verschillende gelegenheden, met verschillende personen en vooral op verschillende plaatsen buitenshuis. Uit deze foto's die jullie werden voorgelegd komt geenszins een beeld naar voren dat jullie leven uit vrees voor de taliban zich voornamelijk binnen en onder sterke veiligheidsmaatregelen afspeelde (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 3,4,5,6,7,8,15; CGVS [A.M.], p. 6, 10,11; CGVS, p.14,15). Integendeel, jullie bezochten verschillende plaatsen buitenshuis in een schijnbaar ontspannen sfeer, die niet strookt met uw voorstelling van uw vakanties thuis of met [A.M.]s beschrijving van zijn leven binnenskamers (CGVS [A.M.], p. 5-6). Als jullie erop gewezen worden dat deze foto's geen ondergedoken levensstijl weerspiegelen antwoordt u dat de meeste foto's in de buurt van uw huis genomen werden hetgeen geen verklaring vormt voor de bovenstaande vaststelling aangezien jullie de omgeving rond jullie huis en dorp als een onveilige regio bestempelden (CGVS, p.15). Ook de verklaring van [A.M.] dat jullie keken of het kalm was en dat jullie dorp afgelegen ligt kan niet verklaren waarom jullie – tegenstrijdig aan zijn eigen verklaringen – in de regio rondgingen indien de taliban er de controle had, jullie eigen tegenstanders in jullie dorp woonden en de taliban er over een spionnennetwerk beschikt (CGVS [A.M.], p. 12). [R.M.] kan dan weer helemaal geen verklaring aanreiken wanneer hij op de foto's gewezen wordt (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 14). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er aan jullie voorstelling dat jullie de (vele) jaren voor jullie vertrek gebukt gingen onder de druk van de taliban omwille van de verklaarde tewerkstellingen geen geloof kan worden gehecht.

Daarbij dient er eveneens aangestipt dat [R.M.] een ander beeld ophangt over de laatste verblijfplaatsen van u en uw broers in Afghanistan dan u en [A.M.]. Zo vertelt hij dat zijn broers de jaren voor zijn vertrek afwisselend bij jullie oom in [P.M.] en bij jullie tante in het dorp [K.] verbleven (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 6,7,12,13). U en [A.M.] beweren daarentegen dat [A.M.] steeds in jullie huis verbleef en dat u en [D.M.] steeds naar jullie huis terugkeerden tijdens jullie verlof (CGVS [A.M.], p. 2,3,5,6; CGVS, p.2,4). Ook deze tegenstrijdigheid haalt het geloof in jullie conflict met de taliban ernstig onderuit.

Tenslotte kan er ook niet voorbij gegaan worden aan de terugkeer van [A.M.] naar Afghanistan. Op 3 februari 2016, zo'n twee maanden na zijn eerste aankomst in België, keerde [A.M.] vrijwillig naar Afghanistan terug. Als reden voor zijn terugkeer wijst [A.M.] erop dat hij samen met [N.M.] naar België kwam en dat het probleem aan [N.M.] verbonden was. Toen hij [N.M.] in Bulgarije verloor en alleen in België aankwam zag hij dan ook geen reden om te blijven (CGVS [A.M.], p. 4; CGVS, p.13-14). Deze inschatting dat er met de verdwijning van zijn broer geen beschermingsnood was voor [A.M.] spreekt hij echter zelf tegen als er gepolst wordt naar de reden van zijn eerste vertrek. Dan geeft hij aan dat hij Afghanistan verliet omdat alle familieleden gestraft zouden worden voor het werk van zijn broers bij het leger. Als [A.M.] vervolgens gevraagd wordt waarom hij er dan toch voor koos om in 2016 naar Afghanistan terug te keren moet hij antwoorden dat hij niet weet waarom hij dacht dat het veilig zou zijn (CGVS [A.M.], p. 4-5). Uw andere broer reikt een andere verklaringen aan, namelijk dat [A.M.] mentaal ziek is (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p. 16). Voor deze these, die enkel [R.M.] aanreikt, leggen jullie geen stavingstukken neer, noch kon uit zijn dossier of uit het verloop van zijn persoonlijk onderhoud afgeleid worden dat [A.M.] met psychologische problemen zou kampen. De vrijwillige terugkeer van [A.M.] en jullie onvermogen om hier een verklaring voor aan te reiken doet andermaal afbreuk aan het geloof in jullie voorstelling van de aangehaalde vete. Aansluitend op zijn terugkeer mag het ook verbazen dat [A.M.] na zijn terugkeer uit België nog vijf jaar in Afghanistan bleef wonen. Hij geeft immers aan dat de situatie na zijn terugkeer veel slechter was geworden en hij bij terugkeer wel degelijk beseftte dat er een vrees voor zijn leven was (CGVS [A.M.], p. 5). Zijn argumentatie dat hij getrouwd handelde naar het inreisverbod dat hij bij uw vrijwillige terugkeer opgelegd kreeg kan niet overtuigen (CGVS [A.M.], p. 5). Er kan immers niet begrepen worden dat uw broer het naleven van het inreisverbod liet primeren op het gevaar voor uw leven. Te meer hij ook indien er daadwerkelijk een dusdanig gevaar was had kunnen proberen om zich in een ander land in veiligheid te brengen. De redenering dat hij naar België wilde komen omdat zijn broer hier reeds verbleef weegt andermaal niet op tegen het voorgehouden risico (CGVS, p.13-14). Het feit dat uw broer vrijwillig naar Afghanistan terugkeerde doet andermaal afbreuk aan het geloof in de vrees die jullie voor de taliban koester(d)en.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 van de Vreemdelingenwet omwille van de voorgehouden vrees voor de taliban wegens de verklaarde tewerkstellingen van u en uw familieleden bij het voormalige Afghaans leger.

Het gegeven dat uw broer [N.M.] [...] de vluchtelingenstatus toegekend kreeg kan evenmin aanleiding geven tot een gunstige beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Elk verzoek dient immers beoordeeld te worden op basis van zijn eigen merites, waarbij de eigen persoonlijke situatie, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op dat ogenblik meegenomen worden. Zoals hierboven aangegeven werd er in de beoordeling van uw beschermingsnood rekening gehouden met de tewerkstelling van [N.M.], maar kon gezien de hierboven gemaakte vaststellingen deze tewerkstelling op zich, die zo'n tien jaar geleden stopgezet werd, de toekenning van een beschermingsstatus in uw hoofd niet rechtvaardigen."

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ook u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen

reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban

voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens

richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurige geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u en uw broers aangebrachte en nog niet eerder besproken stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Hiervoor kan er eveneens verwezen worden naar de beoordeling van deze stukken in de beslissing van uw broer [Na.], die als volgt luidt: "Zo kan de kopie van uw bankkaart uw voorstelling van uw legerdienst niet ondersteunen. De taskara's van uw vader, [A.M.] en [R.M.] handelen enkel over hun identiteitsgegevens en in het licht van de vaststellingen van de Dienst Voogdij aangaande de leeftijd van [R.M.] en [A.M.] en de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat valse en vervalste Afghaanse documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn moet er ook sterk aan de bewijswaarde van deze stukken getwijfeld worden. De foto's, de poster en de certificaten en de opname van [N.M.] handelen over zijn tewerkstelling maar kunnen bovenstaande vaststellingen aangaande uw vrees op vervolging niet weerleggen. De foto van [R.M.] met de kinderen van [N.M.] en de verklaringen van [N.M.] bij de DVZ tonen jullie familieband aan maar missen verder bewijskracht inzake uw asielmotieven. Het blad met vier foto's is van te slechte kwaliteit om eventuele betrokkenen te kunnen herkennen. De verklaring past in het valse asielrelaas dat [R.M.] vertelde en waarvan hij afstand nam (CGVS [R.M.] 26/1/2021, p.5). De enveloppe toont enkel aan dat [R.M.] post ontving uit Afghanistan. De foto's van uw vader voor en na zijn overlijden en het filmpje van de reactie van u en uw broers op het nieuws van zijn overlijden kunnen het overlijden van uw vader op zich aantonen. Nergens uit deze stukken kan evenwel opgemaakt worden dat zijn overlijden te wijten zou zijn aan het optreden van de taliban. Wat betreft de foto's van uw oom voor en na zijn overlijden moet er vooreerst gewezen worden op de incoherente verklaringen in verband met het overlijden van deze oom [F.] of [F.] zoals hierboven aangehaald (CGVS, p.12). Bovendien moet er vastgesteld worden dat er nergens uit deze foto's afgeleid kan worden dat het daadwerkelijk uw oom betreft. Een andere nagestuurde foto toont [A.M.] in het gezelschap van twee andere mannen. In het begeleidend schrijven verduidelijkt u niet wat u met deze foto wilt aantonen en het is het CGVS evenmin duidelijk hoe deze foto uw motieven zou kunnen staven."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 6 januari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;

- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024.
- EUAA "Afghanistan Country Focus", november 2024

Verzoeker heeft op 11 januari 2025 nog een aanvullende nota neergelegd die ertoe strekt zijn integratie in België alsook de onveilige situatie in Afghanistan aan te tonen. Hij voegt de volgende stukken toe:

- kopie van attest van immatriculatie;
- getuigschrift van woonst, met foto in huiselijke omgeving;
- getuigenverklaring van zijn werkgever, met foto's in beroepskledij;
- arbeidsovereenkomst met bijlage;
- kopie van een aanslagbiljet;
- foto met verwanten in België;
- kopieën van verblijfsdocumenten van zijn broer en neven en van attesten inzake de toekenning van een internationale beschermingsstatus;
- kopie van de identiteitskaart van zijn Belgische vriendin;
- verklaring opgesteld door zijn vriendin;
- foto met zijn vriendin;
- foto's van een overleden persoon (volgens verzoeker is de afgebeelde persoon zijn vader) en van een graf;
- foto's en videobeeld van een overleden persoon (volgens verzoeker is de afgebeelde persoon zijn schoonbroer);
- foto's van mannen in militair uniform.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer

dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij de registratie van zijn verzoek om internationale bescherming, op 3 december 2019, verklaarde zestien jaar oud, en dus minderjarig, te zijn. Uit een bottest die op 9 december 2019 werd uitgevoerd is evenwel gebleken dat verzoeker, op dat ogenblik *"een leeftijd [had] van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger"*. Hieruit blijkt dat verzoeker er niet voor terugschrikt om incorrecte verklaringen af te leggen. Van een vreemdeling die een verzoek om een internationale beschermingsstatus te verkrijgen indient mag worden verwacht dat hij geen valse verklaringen aflegt en wanneer wordt vastgesteld dat bepaalde van zijn verklaringen, die eenvoudig kunnen worden geverifieerd, niet waarheidsgetrouw zijn, dan is dit een gegronde reden om zijn andere verklaringen, omtrent gegevens die minder eenvoudig kunnen worden nagegaan, niet zonder meer te aanvaarden als een correcte weergave van de realiteit. Verzoekers uiteenzetting dat methodes om de leeftijd te bepalen op grond van een onderzoek van de botontwikkeling een zekere foutenmarge kennen laat niet toe hier anders over te oordelen. Zelfs indien een zekere foutenmarge in aanmerking moet worden genomen, dan nog moet worden vastgesteld dat verzoeker zich merklijk jonger voordeed dan hij in werkelijkheid is. Verzoekers uiteenzetting dat het door hem in België ingediende verzoek om internationale bescherming zijn eerste dergelijk verzoek is en hij dus geen ervaring heeft met asielprocedures kan uiteraard, in tegenstelling tot wat hij lijkt te veronderstellen, geen verantwoording vormen voor het feit dat hij valse verklaringen aflegde.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens een gehoor bij de Dienst Vreemdelingen-zaken op 15 juni 2020, verklaarde dat hij verscheidene Europese landen doorkruiste (Griekenland, Noord-Macedonië, Servië en Duitsland) alvorens een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij zal worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat verschillende van zijn broers, onder de voormalige overheid, werkzaam waren bij het Afghaans nationaal leger. Hij betoogt dat de taliban zijn broers ertoe zouden hebben willen aanzetten hun activiteiten bij het Afghaans nationaal leger stop te zetten en dat hij omwille van de vroegere beroepsactiviteiten van zijn broers nog steeds gevaar loopt. Hij bracht ook tal van documenten aan waaromtrent hij stelt dat deze op zijn familieleden betrekking hebben.

De Raad merkt op dat verzoeker, door te betogen dat wanneer verschillende verwanten afzonderlijk worden gehoord hun verklaringen omtrent feiten en gebeurtenissen niet steeds zullen overeenkomen, niet aantoonde dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat op grond van de afgelegde verklaringen en de voorgelegde documenten niet kan worden besloten dat zijn broers hun activiteiten bij het Afghaans nationaal leger niet reeds lang voor zijn vertrek naar België hadden stopgezet. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat de taliban verzoeker zouden hebben geviseerd om via hem druk uit te oefenen op zijn broers en hen ertoe te bewegen hun activiteiten bij het Afghaans nationaal leger te beëindigen. Zijn betoog dat er tal van redenen kunnen zijn waarom hij niet in staat was om bepaalde bijzonderheden aangaande de activiteiten van zijn broers mee te delen – waarbij hij in gebreke blijft één aanvaardbare reden te geven – doet geen afbreuk aan het voorgaande en is dus niet relevant.

Er moet verder op worden gewezen dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor de Afghaanse autoriteiten. Er is wel sprake van een aantal individuele gevallen waar een verwantschapsband met een lid van overheidspersoneel een rol speelde bij het optreden van de taliban (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 56-65; Afghanistan Country Focus van december 2023, p. 62-63; EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, blz. 26-29). Familieleden van personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten of buitenlandse troepen kunnen in bepaalde gevallen een gegronde vrees voor vervolging hebben, maar het komt hen dan toe om met concrete aanwijzingen aannemelijk te maken dat zij omwille van hun familiebanden met personen die werkzaam waren voor de voormalige Afghaanse veiligheids- en overheidsdiensten worden of zullen worden geviseerd of vervolgd bij een terugkeer naar hun land of regio van herkomst. Verzoeker, wiens uiteenzettingen, gezien de door verweerder vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties, niet als

geloofwaardig kunnen worden bevonden, maakt dit niet aannemelijk. Bijgevolg kan hij niet worden gevolgd in zijn bewering dat hij tot “een risicogroep” behoort. Zijn betoog dat het te verantwoorden valt dat hij en zijn broers niet dezelfde verwanten die lid zouden zijn van de taliban opsomden toen dit werd gevraagd wijzigt hieraan niets. Het gegeven dat verzoeker en zijn broers verschillende namen opgaven van familieleden die tot de taliban zouden behoren laat wel toe te concluderen dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat bepaalde van zijn familieleden tot de taliban zouden behoren. Zo er evenwel al zou moeten worden aangenomen dat er ooit een conflict zou zijn geweest met familieleden in Afghanistan en deze verwanten tot de taliban zouden behoren blijkt daarenboven niet dat er, na de machtsvername door de taliban, nog enige reden zou zijn waarom zij verzoeker, die zelf nooit in overheidsdienst werkte, zouden viseren.

Verweerder heeft ook op correcte gronden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker in Afghanistan naar school ging en vervolgens aan de slag ging als automechanicus – wat impliceert dat hij deelnam aan het openbaar leven en niet ondergedoken diende te leven – moeilijk verenigbaar is met de door hem voorgehouden vrees. Verzoekers toelichting dat hij en zijn broers probeerden zo weinig mogelijk mensen te ontmoeten is niet verenigbaar met zijn verklaring dat hij als automechanicus actief was, aangezien dit inhoudt dat hij met andere personen contacten diende te onderhouden en hij bereikbaar diende te zijn.

In zijn aanvullende nota betoogt verzoeker nog dat zijn vader en schoonbroer ondertussen zijn vermoord door de taliban, omdat zijn broers voor het Afghaans nationaal leger hebben gewerkt, en hij legt in dat verband enkel foto's en een videobeeld neer. Deze documenten, waarop overleden personen en een graf staan afgebeeld, vormen evenwel geen bewijs dat zijn relaas enige grond heeft. Er kan immers niet worden vastgesteld wie de personen zijn die op dit beeldmateriaal te zien zijn. Er blijkt daarenboven evenmin op welke wijze deze personen om het leven kwamen en uit deze foto's kan hoe dan ook niet worden afgeleid dat de dood van deze personen is verbonden aan handelingen die verzoeker of zijn broers zouden hebben gesteld of aan hun vroegere beroepsactiviteiten.

Verzoeker maakt met zijn verklaringen derhalve niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, vanwege de tewerkstelling van zijn broers in het vroegere Afghaans nationaal leger.

Verzoeker wijst in zijn aanvullende nota ook op zijn integratie in België. Hij haalt aan dat hij is tewerkgesteld, dat zijn broer en neven verblijfsgerechtigd zijn in België, dat hij verloofd is met een Belgische vrouw met wie hij sinds drie jaar een relatie heeft en hij licht toe dat deze vrouw zwanger is. Hij legt in dat verband ook tal van stukken neer. Hij toont hiermee echter niet aan dat hij in Afghanistan enig risico loopt. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden namelijk niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99).

Er blijkt bovendien ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België zou hebben verbleven. De stukken die verzoeker aanbrengt leiden ook niet tot het besluit dat hij, ingevolge zijn verblijf in West-Europa, bij een verder verblijf in Afghanistan zal opvallen. Het gegeven dat verzoeker zich op korte tijd in het Rijk kon integreren – wat wijst op een groot aanpassingsvermogen – heeft niet tot gevolg dat moet worden aangenomen dat hij zich niet meer kan aanpassen aan een leven in zijn herkomstland of dat hij er zal worden gepercipieerd als afwijkend. Volgens zijn eigen verklaringen is hij immers geboren in Afghanistan, groeide hij op in dat land, spreekt hij Pashtu en is hij een soennitische moslim. Verzoeker reisde ook pas op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa. De duur van zijn verblijf in West-Europa weegt niet op tegen zijn veel langer verblijf in Afghanistan en laat op zich niet toe te concluderen dat hij hierdoor problemen zou kunnen ondervinden in zijn land van herkomst. Verzoeker toont ook niet aan dat de taliban op de hoogte kunnen zijn van het feit dat bepaalde van zijn verwanten in België verblijven en dat hij een relatie begon met een Belgische vrouw. Hij maakt ook niet aannemelijk dat hij door een tewerkstelling in het buitenland enige door de taliban opgelegde regel zou hebben miskend.

Verzoeker toont geenszins aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De toelichting van verzoeker dat hij gelet op zijn relatie met een Belgische vrouw, die zwanger is, en zijn tewerkstelling verder in het Rijk wenst te blijven, laat de Raad niet toe te concluderen dat verweerder de bepalingen van artikel 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend. Indien verzoeker op grond van een relatie of een tewerkstelling een verblijfsrecht in België wenst te verkrijgen komt hem toe gebruik te maken van de mogelijkheden die de verblijfswetgeving hem hiertoe bieden.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat verweerder geen deugdelijk onderzoek voerde of onredelijk of onterecht oordeelde dat hij niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar zijn gedrag tijdens zijn verblijf in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN-mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangharar en dat uit de informatie waarover de Raad beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat de machtsovername door de taliban invloed heeft gehad op de beschikbaarheid van bronnenmateriaal en dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduoid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag

heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die gericht waren tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (cf. EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het gevaar dat hij zou kunnen lopen in Afghanistan niet of niet correct inschatte of dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend- vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK